

עת רצון AS AN תפלת מנחה

תפלת מנחה has the distinction of being the one prayer that is considered to be recited at an **עת רצון**, a favorable time. It is considered to be recited at an **עת רצון** because of the time of day at which it is recited; i.e. late afternoon. But is that the only reason that **תפלת מנחה** is considered to be recited at an **עת רצון**? Are we to believe that those who recite **תפלת מנחה** at its earliest time are doing anything less than those who recite **תפלת מנחה** at its latest time? Let us begin by looking at the reasons that the late afternoon is considered to be an **עת רצון**.

תורת המנחה פרשת ואתחנן / דרשה סו- ובצהרים גם היא עת רצון שהוא יושב וזן ומפרנס את בריותיו כולם מקרני ראמים ועד ביצי כינים.

The late afternoon is considered an **עת רצון** because by the end of the day, all of G-d's creations have had their hunger satisfied from the food production that G-d built into this world. Another reason:

ערוך השולחן אורה חיים סימן רלב' סעיף א'-רבותינו בעלי התוס' בפסחים [ק"ז]. הקשו למה נקראת תפלה זו מנחה? דאי משום מנחת התמיד והחביתין הלא בתמיד של שחר היה גם כן מנחות אלו? ותרצו דאמרינן בברכות [ו:'] דאליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה, ושמא בשעת הקרבת המנחה נענה, ולכך קרי לה תפלת המנחה שאז היה שעת רצון עכ"ל. ועדיין אינו מובן למה באמת בעת הקרבת מנחה של ערב נענה? ולמה היה אז שעת רצון? והרי גם בשחרית כן הוא! ונראה לי שהעניין כן הוא דידוע שבשעת הקרבת המנחה היו מנסכים נסוך היין, ושרו הלויים בכלי שיר. וזהו בין בתמיד של שחר ובין בתמיד של בין הערבים. ואין לך עת רצון גדול מזה. אלא שבין הערבים הוא יותר עת רצון משום שהמנחה היא בסוף כל העבודות כדאיתא ביומא [ל"ד]. ונמצא שהמנחה של בין הערבים היא העבודה האחרונה של היום, וחביבה ורצויה כמו תפלת נעילה ביום הכיפורים ולכן אז הוא העת רצון.

The late afternoon is considered an **עת רצון** because it is last **עבודה**, service, of the day.

G-d enjoys this service since G-d knows that that we will not be performing another service that day. That explains the significance of the **נעילה** service on **יום כיפור** in that it is the last service of **יום כיפור**.

Perhaps an argument can be made that **תפלת מנחה** is considered as being recited at an **עת רצון** for a reason that is not tied to the time of day. It may be found in the answer to the question: why is this **תפלה** called: **מנחה**? Both **תפלת מעריב** and **תפלת שחרית** are named after the times of day at which they are recited: **שחר** and **ערב**. **תפלת נעילה** is also named after the time of day; **נעילת שער**, the closing of the gates. **תפלת מוסף** is named after the **קרבן מוסף**. The word: **מנחה** does not describe the time of day nor does the word describe an **עבודה** that was performed only in the afternoon. As the **ערוך השולחן** points out above

a מנחה was brought as part of the service of the morning as well as the afternoon in the בית המקדש. Let us look at how the word: מנחה is defined in the תורה. It is defined as: “a gift.” Here are two examples:

בראשית פרק ד', ג' – ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה'.
בראשית פרק לב', יד' – וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו:

The word: מנחה when it is used to describe a part of the עבודה in the בית המקדש is also defined as a gift. If the only definition of the word: מנחה is the word: gift, how do we explain the fact that חז"ל named the תפלה that is recited in late afternoon as: מנחה? The answer may be that תפלת מנחה is a gift in the sense that no part of what we recite is unique to תפלת מנחה. An outsider observing how a Jew prays each day might ask: why recite תפלת מנחה when you recited the exact words in תפלת שחרית? Is there חס ושלום a concern that the רבוננו של עולם forgot what you recited in תפלת שחרית? This is a significant challenge to the view that שמונה עשרה represents the formula of שבח, בקשה, and הודאה. The answer to this objection is that תפלת מנחה was enacted for that very reason; to be a duplication of some of what recited in תפלת שחרית but this time as a gift to the רבוננו של עולם, as an offering, as a מנחה. Because תפלת מנחה is viewed as a gift, that is why it is so dear to the רבוננו של עולם and creates an עת רצון.

The premise that only one תפלה each day may have been sufficient is not a novel idea.

The רמב"ם put forth that concept when he held that מדאורייתא only one prayer each day needed to be recited:

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א' הלכה א' – מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' א-להיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה, ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה. הלכה ב' – ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך גותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו.

Consider also that חז"ל may have faced resistance in instituting the practice to recite שמונה עשרה three times each day. Calling the second תפלה of the day a gift may have made the practice of reciting תפלת מנחה easier for the general population to accept. Noone would turn down the opportunity to offer a gift to the רבוננו של עולם. This concept may explain the following גמרא:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ו', עמ' ב' – ואמר רבי חלבו אמר רב הונא לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה שנאמר ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר וגו' ענני ה' ענני, ענני שתרד אש מן השמים, וענני שלא יאמרו מעשה כשפים הם.

TRANSLATION OF SOURCES

סו / דרשה סו -תורת המנחה פרשת ואתחנן / The afternoon is also a favorable time because it is the time at which G-d sits and feeds all of his creations from the largest of animals to the smallest.

א' -Our ancestors, the Ba'Alai Tosafos, in Maseches Pesachim, Daf 107a ask: why is the afternoon prayer called: Mincha? If it is because of the offering that is made with the afternoon Korban Tamid, is it not true that the same service is performed with the morning Korban Tamid? They answered that we learned in Maseches Brachos Daf 6b that Eliyahou Ha'Navi was not answered until the time for Tefilas Mincha and perhaps it was at the time that he offered the Mincha offering and so Chazal named the afternoon Tefila Mincha because that is a favorable time of day. That is the end of Tosafos' comment. Honestly it is still not clear why Eliyahou Ha'Navi was answered at the time of the Mincha offering in the afternoon service and why is that moment an auspicious time. Is not Schacharis a similar moment of the day? It appears to me that the answer lies in how the afternoon service was performed. They would perform a wine libation and the Leviim sang while being accompanied by musical instruments. That marks the difference between the Korban Tamid of the morning and the Korban Tamid of the afternoon. There is no more favorable time than that. Furthermore the afternoon is a more favorable time because the Mincha offering in the afternoon marks the end of the daily service in the Beis Hamikdash as we learned in Maseches Yuma Daf 34a. Because it is the last service of the day, it is dear to G-d like Tefilas NeiLah on Yom Kippur and that is why it is favorable time of day.

ג' -בראשית פרק ד', ג' -After a period of time, Kayin brought from the fruits of the earth a gift to G-d.

יד -בראשית פרק לב', יד -He slept there that night and he prepared from what he had on hand a gift for Esau his brother.

א' -רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א' הלכה א' -It is a positive commandment to pray each day as it is written: And you shall serve your G-d. From the oral transmission of Jewish Law we learn that the word serve in that context represents prayer, as it is written: and you shall serve G-d with all your heart. Our Sages asked: what is service of the heart? They responded: it is prayer. The Torah does not provide for a specific number of prayers to be recited each day nor does it provide for the wording of the prayers nor the time at which they should be recited.

ב' -הלכה ב' -Therefore, women and servants are required to perform the mitzvah of Tefila because it is not a time bound Mitzvah. This is the requirement of the Mitzvah: that a

person include in his prayer words of praise to G-d, then his requests to G-d and then praise and thanksgiving for the goodness that G-d bestows upon him. Each person prays as best as he can.

ב' עמ' ב' Rav Helbo further said in the name of Rav Huna: תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ו', עמ' ב' A man should always take special care about the afternoon-prayer. For even Elijah was favorably heard only while offering his afternoon-prayer. For it is said: And it came to pass at the time of the offering of the evening offering, that Elijah the prophet came near and said . . . Hear me, O Lord, hear me. 'Hear me', that the fire may descend from heaven, and 'hear me', that they may not say it is the work of sorcery.

תפלת מנחה OF שמונה עשרה THE SHORT

That תפלת מנחה was viewed as a "gift" is supported by the fact that we find within Rabbinic literature examples of short versions of תפלת מנחה being recited:

בית יוסף אורח חיים סימן רלד-ומתפללין שמונה עשרה ושליח ציבור מחזיר התפלה כדרך שעושים בשחרית. כן כתב גם כן הרמב"ם בפ"ט מהלכות תפלה (שם) וכן נוהגים האשכנזים וכן כתב הכל בו (סי' כז הל' תפלת מנחה) שצריך להחזיר התפלה כמו בשחרית אם לא על ידי הדחק. אבל הספרדים אין נוהגים לחזור שליח ציבור התפלה במנחה אלא מתפלל שליח ציבור עם הציבור בקול רם ואומר קדושה וברכת אתה קדוש ואח"כ אומר האמצעיות בלחש עם הציבור ומתחיל רצה בקול רם וגומר תפלתו בקול רם. ומנהג האשכנזים הוא הנכון וכן הנהיגו חכמים שבדור שלפנינו בצפת תוב"ב וגזרו נידוי לעובר על תקנתם:

A defense of the Sephardic custom was made by Rabbi Yichya ben Joseph Tzalach (Maharitz), the Rabbi and head of the Rabbinic court of Sana, the capital of Yemen, during the eighteenth century:

שו"ת פעולת צדיק חלק ג סימן קלז-המנהג ברוב בתי כנסיות בכאן להתפלל מנחה תפלה אחד כדי שלא יצטרכו לחזור התפלה בשביל הקדושה אפי' שהזמן מרווח וכן נוהגין במנחת שבת ג"כ. גם במוסף שבת כשהאריכו הציבור תפלתם מתפללים תפלת מוסף יחד הם והש"צ מטעם שלבם פונה לצאת ואין מכוונים דעתם היטב וכמו שכבר כתבנו לעיל משם הרלנ"ח בתשו'. ולהיות כי שמעתי קצת מהסמים [י"ג מהססים] בזה לפי שראו בב"י סס"י רל"ד שכ' וז"ל על מ"ש הטור ומתפללין שמונה עשרה ומחזיר ש"צ התפלה כדרך שעשה בשחרית. וכ' הב"י כ"כ הרמב"ם בפ"ט מה' תפלה וכן נוהגים האשכנזים וכ"כ הכל בו שצריך להחזיר התפלה במנחה כמו בשחרית אם לא ע"י הדחק, אבל הספרדים אין נוהגין לחזור ש"צ התפלה, אלא מתפלל ש"צ עם הציבור בקול רם ואומר קדושה וברכת אתה קדוש ואח"כ אומר האמצעיות בלחש עם הציבור ומתחיל רצה בקול רם וגומר תפלתו בקול רם. ומנהג האשכנזים הוא הנכון וכן הנהיגו חכמים שבדור שלפנינו בצפת תוב"ב וגזרו נידוי לעובר על תקנתם עכ"ל הב"י.

והדבר פשוט שאם גזרו חכמי הדור לא גזרו אלא בקהלם ואין קהלות אחרות מחוייבי" ליכנס בגזרתם וכמ"ש הרמב"ם בהקדמת חיבור היד החזקה וז"ל: חכם שאסר או גזר על דבר בעירו אין עיירות אחרות חייבים לקיים גזירתו ע"ש. ודבר זה חלילה שנעלם מעיני כבודו של מר"ן הב"י דכל רז לא אנים ליה דלכך באו"ח בריש סי' קכ"ד כ' וז"ל: כ' הכלבו ש"ץ שנכנס לבהכ"נ ומצא ציבור שהתפללו בלחש והוא צריך לעבור לפני התיבה מתפלל בקול רם לצבור והוא צריך לחזור ולהתפלל בלחש. לאחרים מוציא, לעצמו לא כל שכן! ואין בזה לומר כל המשמיע קולו כיון דע"י הדחק הוא עושה אין בזה משום קטני אמנה עכ"ל. ועכשו נהגו ברוב המקומות להתפלל לכתחלה ש"צ תפלת המנחה בקול רם כדי שיענו קדושה אחריו ולא יצטרך לחזור ולהתפלל בקול רם עכ"ל הב"י. הנה דלפי מ"ש הכל בו כיון דע"י הדחק הוא עושה כן כ' הב"י דנהגו להתפלל לכתחלה ש"צ וכו'. הכוונה לומר דבלא דוחק

עושים כן כדי לענות קדושה וכיון דבשביל קדושה עושים כן תו לא שייך לומר בזה מקטני אמנה ומענה חזקה היא דוק.

In סדר חיבור הברכות, we see that a different method of shortening תפלת מנחה; i.e. by reciting שמונה עשרה:

וכשיגיע זמן המנחה בחול . . . ופותח החן ואומר ברוך אתה ה' . . . קונה שמים וארץ ואומר מעין (שמונה עשרה . . .)

ברוך אתה ה' מגן אברהם	אדון למענך עוזרנו וגוננו
ברוך אתה ה' מחיה המתים	ברעיפת טל, (בחורף) בגבורות גשם החיינו
ברוך אתה ה' הא- הקדוש	גודלך יתקדש בנו
ברוך אתה ה' חונן הדעת	דיעה וחכמה מפיך למדינו
ברוך אתה ה' רוצה בתשובה	הדור אליך השיבינו
ברוך אתה ה' חנון המרבה לסלוח	ומחה כעב פשעינו
ברוך אתה ה' גואל ישראל	זרו זמן קץ גאולתינו
ברוך אתה ה' רופא חולי עמו ישראל	התל מכאובי לבנו
ברוך אתה ה' מברך השנים	טוב טלליך וגשמיך ינובבו ויתברכו שנותינו
ברוך אתה ה' מקבץ נדחי עמו ישראל	יאתיו מקצות פזורינו
ברוך אתה ה' מלך אוהב צדקה ומשפט	כשופטיך תכריע צדקינו
ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע זדים	להבהב דחה כל אויבינו וצרינו
ברוך אתה ה' משען ומבטח לצדיקים	מעוז ומנום משען ומבטח היה לנו
ברוך אתה ה' בונה ירושלים אמן	נעלוז בבנין קרית נגידינו

(את צמח דוד מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתיך כי לישועתך קוינו כל היום. ברוך אתה ה' מצמיח קרן ישועה)

ברוך אתה ה' שומע תפלה	שא נא שיח פילולינו
ברוך אתה ה' שאותך לבדך ביראה נעבוד	עולות כאז רצה נא שיח שפתותינו
ברוך אתה ה' אשר מעולם על הסדיך ורחמיך	(מודים אנחנו לך שאתה הוא ה' אלקינו ואלקי אבותינו על טובותינו אשר מעולם על הסדיך ורחמיך אשר מימי קדם)
ברוך אתה ה' הטוב שמך ולך נאה להודות	פדותינו תחיש ונודה לך מטיבינו
ברוך אתה ה' עושה השלום	צורינו קדושינו רוב שלום תעטרינו

Abraham I. Schechter on page 103 of his P.H.D. disseration entitled: Studies in Jewish Liturgy, makes the following point concerning this shortened version of שמונה עשרה:

The Palestinian origin of this text cannot be doubted. It is a short 'Amidah, a מעין שמונה עשרה, in which, following Rab's interpretation of R. Joshua's י"ח (b. Berakot, 29a, and Yer. Berakot IV, 3, and 8a) all eighteen benedictions, including the ג' ברכות ראשונות וג' אחרונות, were shortened. Such a a short 'Amidah was permissible, whenever necessity demanded. In Italy, and perhaps even in Palestine, this 'Amidah was recited daily at Mincha.

TRANSLATION OF SOURCES

בית יוסף אורה חיים סימן רלד' -At Mincha, we recite Shemona Esrei and the prayer leader repeats Shemona Esrei as he does in Schacharis. That is what the Rambam wrote in the 9th chapter of Hilchos Tefila. That is how the Ashkenazim conduct themselves and so wrote the Kol Bo that it is necessary to repeat Shemona Esrei as we do in Schacharis unless there are extenuating circumstances. However the Sephardim do not follow the practice of having the prayer leader repeating Shemona Esrei at Mincha. Instead the prayer leader recites Shemona Esrei out loud while the congregation recites the silent Shemona Esrei up to Kedushah and then recites the Bracha of Ata Kadosh. He then recites the middle Brachos silently along with the congregation. He then begins to recite out loud again from the Bracha of Ritzei until the end of Shemona Esrei. The practice of the Ashkenazim is correct. That is how the Sages of our generation conducted themselves in Zfat. In fact they declared a ban on anyone who did not follow the practice.

שו"ת פעולת צדיק חלק ג' סימן קלז' -The practice in the majority of synagogues here (in Yemen) was that at Mincha, the Prayer leader and the congregation recited Shemona Esrei together so that it became unnecessary to repeat Shemona Esrei just to be able to recite Kedushah. This practice was followed even when there was time. This also was the practice for Mincha on Shabbat. Concerning Shemona Esrei of Mussaf on Shabbat, on occasion they would follow the practice of the Prayer leader and congregation reciting Shemona Esrei simultaneously particularly when the service was taking a long time. They were concerned that at that stage of the services the focus of the congregants was on being finished. Since the congregants were thinking about leaving, they were no longer concentrating on their prayers. I heard that some were growing hesitant about the practice based on what they read in the Beis Yossef Siman 134, where he quotes the position of the Tur about the prayer leader repeating Shemona Esrei at Mincha in the same manner as he does at Schacharis. The Beis Yossef further wrote that it was also the opinion of the Rambam and the practice of the Ashkenazim and the Kol Bo that the prayer leader should repeat Shemona Esrei at Mincha like he does at Schacharis unless circumstances do not allow for it. But the Sephardim do not have the practice of the prayer leader repeating Shemona Esrei at Mincha. Instead the prayer leader recites Shemona Esrei out loud up to Kedushah and the the Bracha of Ata Kadosh while the congregation recites the words silently. The prayer leader then recites the middle Brachos silently at the same time as the congregation recites them silently and then he recites from Ritzei to the end of Shemona Esrei out loud. The practice of the ashkenazim is correct. That is how the Sages in Zfat conducted themselves in our generation and declared a ban on anyone who did not follow that practice. Those are the words of the Beis Yossef.

This is my response: simply put, when the sages of a generation enacted a practice, they did so only for their congregation. Other congregations were not required to adopt their practices as the Rambam wrote in his introduction to his book: Ha'Yad Ha'Chazaka and this is what he wrote: concerning a sage who permitted or prohibited a matter in his city, other cities were not required to abide by his ruling. I do not mean in any way to dishonor the Beis Yossef for whom no part of Jewish study was unknown. However, consider what he wrote in Orach Chaim Siman 124: the Kol Bo wrote that a prayer leader who comes into synagogue and finds that the congregation is

already reciting the silent Shemona Esrei and he is needed to come forward and to read the Shemona Esrei out loud, he does not have to repeat the Shemona Esrei silently after reading it out loud. The reason for that practice is: if he is able to help others fulfill the Mitzvah of reciting Shemona Esrei, does he not cause himself to fulfill the Mitzvah? One should not say that only under those circumstance can the prayer leader recite the words out loud. Many follow the practice that Shemona Esrei is read out loud by the prayer leader while the congregation reads it silently so that it is not necessary to repeat Shemona Esrei only in order to recite Kedushah. It would appear that the Kol Bo meant to limit the practice to only extenuating circumstances. However one can say that it was done primarily so that Kedushah is recited together. If it is because of Kedushah it is no longer necessary to have the practice limited to extenuating circumstances. Since it has been our custom for awhile, it is proper to continue it.

עשרה-סדר חיבור הברכות מעין שמונה עשרה-When the time arrives to recite the Mincha service during the week . . . the prayer leader begins by saying: Baruch Ata Hashem . . . Konaii Shamayim V' Aretz and then says an abbreviated form of Shemona Esrei:

אדון למענך עוזרנו וגונננו-Master, for Your sake, help us and defend us;

ברעיפת טל, (בחורף) בגבורות גשם החיינו-With the trickling of dew, (in winter) with the pouring of rain, keep us alive;

גודלך יתקדש בנו-Your greatness should inspire us to holiness;

דיעה וחכמה מפך למדינו-Knowledge and insight from Your mouth teach us;

הדור אליך השיבינו-Adored One, help us return to You;

ומחה כעב פשעינו-Erase the pain that our sins cause us;

זרז זמן קץ גאולתינו-Hurry up the time for our final redemption;

התל מכאובי לבנו-Ease the pain of our hearts;

טוב טלליך וגשמיך ינובבו ויתברכו שנותינו-Your dew and rain are beneficial. They cause us to flourish and they bless our years.

יאתיו מקצות פוזרנו-Although spread over the corners of the world, they will come to serve you;

כשופטיך תכריע צדקינו-As our judge, recognize our innocence;

להבהב דחה כל אויבינו וצרינו-As a gift, thrust aside our enemies and our persecutors;

מעוז ומנום משען ומבטח היה לנו-Be a refuge and shelter to lean on and to depend on;

נעלוז בבנין קרית נגדינו-We will rejoice in the building of the home of our Leader;

שא נא שיה פילולינו-Lift up the words of our prayers;

עולות כאז רצה נא שיה שפתותינו-Like the sacrifices of old accept the expressions of our mouths;

פדותינו תחיש ונודה לך מטיבינו-Our salvation bring on soon and we will acknowledge Your kindness;

צורינו קדושינו רוב שלום תעטרינו-Our Rock, Our Holy One, with a multitude of peace surround us.

פלוג המנחה AND מנחה קטנה, מנחה גדולה

What is the earliest time to recite תפלת מנחה? That question is not easy to answer because the משנה only provides for the latest time to recite תפלת מנחה and is silent about the earliest time to recite תפלת מנחה:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' א'-משנה. תפלת השחר עד הצות, רבי יהודה אומר: עד ארבע שעות'. תפלת המנחה עד הערב; רבי יהודה אומר עד פלוג המנחה.

What is the basis for the disagreement concerning the latest time to recite תפלת מנחה?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'-ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב? שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב; רבי יהודה אומר: עד פלוג המנחה, שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלוג המנחה.

Since the latest time to recite תפלת מנחה appears to be based on the deadline for bringing the תמיד של בין הערבים, one would expect that the earliest time to recite תפלת מנחה would be based on the earliest time for bringing the תמיד של בין הערבים:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נח' עמ' א'-משנה. תמיד נשחט בשמונה ומחצה, וקרב בתשעה ומחצה. בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה, וקרב בשמונה ומחצה, בין בחול בין בשבת². חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה, וקרב בשבע ומחצה, והפסח אחריו.

Based on these rules, מנחה גדולה, composed terms to describe three time limits: מנחה קטנה and פלוג המנחה. What is the definition of מנחה גדולה and מנחה קטנה?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'- ואיזו היא מנחה גדולה? משש שעות ומחצה ולמעלה; ואיזו היא מנחה קטנה? מתשע שעות ומחצה ולמעלה.

The term קרבן תמיד של בין הערבים describes the time at which the קרבן פסח that fell on a Friday. The term מנחה קטנה appears to describe the time when the תמיד של בין הערבים was sacrificed on other days. The words גדולה (long) and קטנה (short) describe the duration of the time period in which תפלת מנחה can be recited. What is the definition of פלוג המנחה?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'-תא שמע: דתניא, רבי יהודה אומר: פלוג המנחה אחרונה אמרו, והיא אחת עשרה שעות חסר רביע.

If you review the משנה in פסחים quoted above and compare it to the גמרא's definition of

1. How hours are calculated in Halacha is explained in footnote 3 found in the Translation Of Sources.

2. The קרבן פסח and the תמיד של בין הערבים share the fact that both are to be brought at בין הערבים:

שמות פרק יב, ו-והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום להדש הזה ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים.

מנחה גדולה, a contradiction becomes apparent. For purposes of defining מנחה גדולה, the גמרא uses as its measure the time when the קרבן תמיד של בין הערבים was slaughtered when ערב פסח fell on a Friday. For purposes of defining מנחה קטנה, the גמרא uses as its measure the time when the daily קרבן תמיד של בין הערבים was sacrificed and not the time that it was slaughtered. A different question is asked in the following גמרא but the answer provided answers our question as well:

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ז טור ב /ה"א— תמן תנינן תמיד נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. ערב פסחים נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה, בין בחול בין בשבת. רבי ירמיה בעי: הכא את עבד מנחה שתי שעות ומחצה, והכא את עביד מנחה שלש שעות ומחצה? אמר רבי יוסי לא הוקשה תפילת המנחה לתמיד של בין הערבים אלא לקטורת. מה טעם? (תהילים קמ"א, ב') תכון תפילתי קטורת לפניך משאת כפי מנחת ערב; צא שעה אחת לעיסוקו, ואת עבד מנחה שתי שעות ומחצה.

We can now summarize the sources for the various time limits: מנחה גדולה was set as the earliest time to recite תפלת מנחה based on the definition of בין הערבים that was used to set the time for the slaughtering of the קרבן תמיד של בין הערבים at its earliest time which was when ערב פסח fell on שבת. מנחה קטנה was set as the earliest time to recite תפלת מנחה based on the time to burn the קטורת each day.

The גמרא concludes that all the opinions as to the time to recite מנחה are acceptable:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כז' ע"א—השתא דלא אתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, דעבד כמר, עבד, ודעבד כמר, עבד.

The upshot is that we take advantage of all the opinions:

שולחן ערוך אורח חיים סימן רל"ג סעיף א'—מי שהתפלל תפלת המנחה לאחר ו' שעות ומחצה ולמעלה, יצא. ועיקר זמנה מ"ט שעות ומחצה ולמעלה עד הלילה לרבנן, ולרבי יהודה עד פלג המנחה שהוא עד סוף י"א שעות חסר רביע. הגה: ומשערים שעות אלו לפי ענין היום, ואם הם היום ארוך משערינן ל"ב שעות והם נקראים שעות זמניות, וכן כל מקום ששיערו חכמים בשעות, משערינן לשעות אלו (רמב"ם בפ"ה המשנה בפ"ק דברכות). שולחן ערוך— ואסיקנא, דעבד כמר, עבד; ודעבד כמר, עבד; והוא שיעשה לעולם כחד מינייהו, שאם עושה כרבנן ומתפלל מנחה עד הלילה, שוב אינו יכול להתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה; ואם עושה כרבי יהודה ומתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה, צריך לזוה שלא יתפלל מנחה באותה שעה; ועכשיו שנהגו להתפלל תפלת מנחה עד הלילה, אין להתפלל ערבית קודם שקיעת החמה; ואם בדיעבד התפלל תפלת מנחה עד הלילה, אין להתפלל ערבית קודם שקיעת החמה; ואלו נהגו להתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה, יצא. ובשעת הדחק, יכול להתפלל תפלת ערבית מפלג המנחה ולמעלה. הגה: ולדידי במדינות אלו נוהגין להתפלל ערבית מפלג המנחה, אין לו להתפלל מנחה אחר כך; ובדיעבד או בשעת הדחק, יצא אם מתפלל מנחה עד הלילה דהיינו עד צאת הכוכבים (בית יוסף בשם אהל מועד ורשא).

TRANSLATION OF SOURCES

'א-תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' א'
Mishna. The latest time to recite Tefilas Schacharis is at half the day. Rabbi Yehuda says: until the end of the fourth hour. The latest time to recite Tefilas Mincha is until the end of the evening. Rabbi Yehudah says: until Plag Ha'Mincha.

'ב-תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'
Why did the Mishna say that the latest time to recite Tefilas Mincha is until the end of the evening? Because the Korban Tamid of the afternoon was sacrificed until the evening. Rabbi Yehudah says: until Ha'Plag Mincha, because the Korban Tamid of the afternoon was sacrificed until Plag Ha'Mincha.

'א-תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נח' עמ' א'
Mishna. The afternoon Tamid sacrifice was slaughtered at the eight and a half hour and was sacrificed at the nine and a half hour. On Erev Pesach, the afternoon Tamid sacrifice was slaughtered at the seven and a half hour and was sacrificed at the eight and a half hour whether Erev Pesach fell on a weekday or on Shabbos. When Erev Pesach fell on a Friday, the afternoon Tamid sacrifice was slaughtered at the six and a half hour and was sacrificed at the seven and a half hour and the Korban Pesach followed immediately thereafter.

'ב-תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'
What is the long Mincha? The one that begins after the six and a half hour. What is the short Mincha? The one that begins after the nine and a half hour.

'ב-תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו' עמ' ב'
Come and learn: A Baraisa: Rabbi Yehudah says: we are talking about the latest Plag Mincha. That occurs at the eleventh hour less a quarter.

'א-תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ז טור ב' /ה"א
We learned in a Mishna elsewhere: On an ordinary day the afternoon Tamid is slaughtered at eight and a half hours into the day and is offered at nine and a half hours. On Erev Pesach, it is slaughtered at seven and one half hours and is offered at eight and a half hours whether Erev Pesach falls on a weekday or on Shabbat. Rabbi Yirmiya asked a question: here in the Baraisa you make the time for Mincha a span of two and a half hours whereas in the Mishna in Pesachim you make the time for Mincha a span of three and a half hours? Rabbi Yose says: The Mincha prayer is not compared to the afternoon Tamid but rather to the afternoon Kitores (incense). What is the basis for this? The verse: (Psalms 141, 2) Let my prayer stand as incense before You, the lifting of my hands of the afternoon Mincha. Subtract one hour for the duration of the Tamid's performance and it emerges that the Kitores which is offered immediately after the afternoon Tamid is offered at nine and a half hours. You

thus make the period for praying Mincha a span of two and a half hours as taught by the Baraisa.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כז' עמ' א' - Since the Gemara did not establish that one opinion is correct and that the others are not, it is permitted to follow any of those opinions.

שולחן ערוך אורח חיים סימן רלג' סעיף א' - Whoever recites Tefilas Mincha after the six and a half hour has fulfilled his obligation. The best time to recite Mincha is after the nine and a half hour until the night according to the majority opinion. According to Rabbi Yehudah, it is until Plag Mincha which is at the end of the eleven and a half hour less a quarter. RAMAH: We calculate these hours according to the length of the day³ by dividing the length of the day by twelve; that is what is known as variable hours. Whenever our Sages refer to hours, they are referring to these type of hours. SHULCHAN ARUCH: The conclusion reached was that one can follow any of those opinions. However, one should follow one opinion and stick with it. For example, if one follows the majority opinion and recites Mincha until night he should not be reciting Maariv just after Plag Mincha. If one follows the opinion of Rabbi Yehudah and recites Maariv beginning just after Plag Mincha, should not be reciting Mincha at that time. Now that it has become the practice to recite Mincha until nightfall, one should not recite Maariv before sunset; however, if unintentionally one recited Maariv just after Plag Mincha, he fulfilled his obligation. In case of dire need, one can recite Maariv from just after Plag Ha'Mincha forward. RAMAH: Our practice in our location where we are accustomed to recite Maariv just after Plag Ha'Mincha, one should not recite Mincha after Plag Ha'Mincha; however if it occurred unintentionally or in case of dire need, one can fulfill his obligation to recite Mincha until nightfall which is the time when the stars appear in the sky.

There is a difference of opinion as to how to calculate the length of a day; i.e. from sunrise to sunset or from first light until the stars come out. That period is divided by 12 to arrive at the length of each hour. The number of hours are then added to the starting point. For example, when a day is 12 hours long and sunrise is at 7:00 AM, six and a half hours would occur at 1:30 PM (the long Mincha); nine and a half hours would occur at 4:30 PM (the short Mincha) and eleven hours less a quarter would occur at 5:45 PM (Plag Mincha).

Mandatory Prayer vs. Optional Prayer - תפלת רשות / תפלת חובה

It would appear that the conclusion reached by the גמרא that both מנחה גדולה and מנחה קטנה were appropriate times to recite תפלת מנחה led to the following practice:

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פר' ג' הלכה ג' - נהגו אנשים הרבה להתפלל גדולה וקטנה והאחת רשות, והורו מקצת הגאונים שאין ראוי להתפלל רשות אלא הגדולה. וכן הדין נותן מפני שהיא כנגד דבר שאינו תדיר בכל יום, ואם התפלל הגדולה חובה לא יתפלל קטנה אלא רשות.

Translation: It was a practice among many to recite a prayer both at the time known as the long Mincha and at the time known as the short Mincha; one of which was considered optional. Some Gaonim concluded that it was not appropriate to recite an optional prayer except at the time of the long Mincha. That would appear to be correct since the long Mincha was established based on an infrequent occurrence (i.e.; Erev Pesach falling out on a Friday). Thus, if one recited Mincha at the time of the long Mincha thinking that it was to be the mandatory prayer, he should have in mind when he prayed at the time of the short Mincha that it was an optional prayer.

The issues that led to the practice outlined by the רמב"ם are dealt with at much greater length by the רא"ש in the following תשובה:

שו"ת הרא"ש כלל ד' סימן ט' - שאלה: אנשים מהקהל התנדבו להתפלל בכל יום מנחה גדולה עד החג; ונסתפקנו בענין מנחה קטנה, אם היא חובה כנגד מנחה גדולה, או איזה מהם רשות. ויש מי שהוא אומר שהגדולה חובה והקטנה רשות. ואמר הטעם, כמי שיש לפניו שתי תפלות להתפלל, אחת שעבר זמנה ואחת שלא עבר זמנה, שיתפללו קודם התפלה שלא עבר זמנה עדיין, ושאין חובה אחריה רשות, אלא כיון שרצונו להתפלל שתי תפלות של מנחה, שהראשונה חובה והשניה רשות, ושאין להתפלל אותה בצבור אלא ביחיד, אם ירצה. והרבה אנשים סומכין על הגדולה ואין מתפללין הקטנה, לא בעיבור ולא ביחיד. והרמב"ם ז"ל כתב בספר אהבה: נהגו אנשים הרבה להתפלל גדולה וקטנה, והאחד רשות. והורו מקצת הגאונים, שאין ראוי להתפלל רשות אלא הגדולה; וכן הדין נותן, מפני שהוא כנגד דבר שאינו תדיר בכל יום. ואם התפלל הגדולה חובה, לא יתפלל הקטנה כי אם רשות; עב"ל.

Translation: Question: Some members of the community made a vow to recite Mincha at the time of the long Mincha until the holiday. They were not sure as to how they should conduct themselves on those days at the time of the short Mincha. Were they still obligated to recite Mincha once again at that time and could they consider one of the prayers optional? There were some who suggested that the mandatory prayer should be recited at the time of the long Mincha and that the optional prayer should be recited at the time of the short Mincha. They based their suggestion on the rule that if one missed the time to pray and needed to then recite two prayers, one whose time had past and one whose time had arrived, he should first recite the

prayer whose time had arrived because it was inappropriate to recite an optional prayer before reciting a mandatory prayer. Since in our situation, the community wished to recite Mincha twice, they should apply the same line of thinking: that the mandatory Mincha prayer should be recited before reciting the optional Mincha prayer and the optional prayer should be recited not in a group of ten men but individually. Many people relied on the long Mincha being the mandatory prayer and did not recite anything at the time of the short Mincha, not in a group of ten men and not individually. The Rambam wrote in the book of Abava: It is a practice among many to recite a prayer both at the time known as the long Mincha and the short Mincha; one of which is considered optional. Some Gaonim concluded that it was not appropriate to recite an optional prayer except at the time of the long Mincha and that would appear to be correct since the long Mincha was established based on a very infrequent occurrence (when Erev Pesach falls on a Friday). Thus, if one recited Mincha at the time of the long Mincha thinking that it was the mandatory prayer, he should have in mind when he prayed at the time of the short Mincha that it was an optional prayer. That ends the quote from the Rambam.

תשובה: להתפלל שתי תפלות של מנחה, לא ידעתי מקום לתפלה זו. דתניא בפרק אין עומדין (דף לא): יכול יתפלל אדם כל היום, כבר מפורש ע"י דניאל: וזימנין תלתא ביומא הוה כרע על ברכוהי ומצלי ומודה קדם אלהיה. וכן מפורש על ידי דוד: ערב ובוקר וצהרים אשיחה וגו'. והא דאמר רבי יוחנן בפרק מי שמתו (דף כא): ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו; אמילתא דרבי אלעזר קאי, דאמר: ספק התפלל ספק לא התפלל, אינו חוזר ומתפלל, ורבי יוחנן אמר: ולואי שיתפלל וכו'. אבל ודאי התפלל, בהא לא קאמר ר' יוחנן שיתפלל שנית. וכן בכל מקום שאמרו חכמים: אין מחזירין אותן, כגון שטעה ולא הזכיר של ר"ח בתפלת הערב, וכן אם לא אמר על הנסים בהנוכה ופורים, או עננו, אם היה רוצה להתפלל כדי להזכיר, אין לו רשות להתפלל אלא כמו שתקנו חז"ל; בן מפרשים גדולי אשכנז וצרפת. אמנם רב אלפס ז"ל כתב, אההיא דר' יוחנן: ולואי שיתפלל אדם כל היום כלו: והני מילי ביחיד ואדעתא דרשות, אבל אדעתא דחובה, אסור.

Translation: Answer: To recite Tefilas Mincha twice is a concept that I do not believe has a place within Halacha. We learned the following in the chapter entitled: Ain Omdim: Perhaps people should pray all day? We do not follow such a rule because Daniel has already provided: three times a day he would go down on his knees and pray and acknowledge before G-d. It was also explained by King David: in the morning, in the afternoon and at night I pray. Concerning the statement made by Rav Yochanon in the chapter entitled: Mi Sh'Maiso (Brachos 21) how nice if Man would pray all day, his statement was not meant as an independent rule but was said to explain a statement by Rabbi Elezar that if one was in doubt whether he recited a prayer, he was not required to repeat the prayer. Rav Yochanon disagreed and stated: how nice if Man prayed all day. But in a case like ours in which a person knew that he prayed at the time of the long Mincha, Rav Yochanon would not approve of praying Mincha a second time based on the rule of "how nice if Man prayed all day." Similarly, Chazal ruled that if one omitted a part of a prayer such as not mentioning Rosh Chodesh in the Maariv prayer or not reciting Al Ha'Nissim on Chanukah or Purim or Aneinu on a public fast day, he did not have to repeat Shemona Esrei. That was the rule even if he wanted to repeat Shemona Esrei because it was not permitted to recite any fixed prayer unless that prayer was authorized by Chazal. That was how the issue was viewed by our Sages in Ashkenaz (the Rhineland)

להבין את התפלה

and in Spain. Similarly, Rav Alfasi (the Rif) wrote: Rabbi Yochanon's comment that it was permitted to pray whenever he wanted was limited to prayer that was done individually and was considered by him as being optional. He was not permitted to do so if he considered the extra prayer as mandatory.

ותפלת המנחה זמנה מכי ינטו צללי ערב, דהיינו מו' שעות ומחצה ולמעלה; כדאמרינן: צלותא דאברהם מכי משחרי כותלי. ולפי המנהג שאתם מקריבין מנחת חובה ומנחת נדבה, יראה לי דכיון שהגיע זמן המנחה, לא יתכן שיהיה הראשונה נדבה. דתנן (דף יג): היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא, אם כיון לבו, יצא, ואם לאו, לא יצא; ופריך בגמרא: מאי כיון לבו: אילימא לצאת, ש"מ: מצות צריכות כונה! ומשני: בקורא להגיה, ופר"ח: בקורא להגיה [שקורא בדקדוק חסרות ויתרות, כגון: לטוטפת למזוזת, כדי להגיה] אבל אם היה קורא המלות כתקנן, יצא בלא כונה. וא"כ, הכא נמי יצא ממילא, בלא כוונה, ידי תפלה. ומיהו, יכולני לדרחות: נהי נמי דהקורא או המתפלל יצא בלא כוונה, אבל אם פירש בהדיא: איני רוצה לצאת בהא, אפשר שתהיה נדבה, אפשר שלא יצא בע"כ. ומ"מ נראה בעיני, אחר שהגיע זמן תפלה יצא לאלתר, ואם ירצה יתנדב אח"כ. ועוד ראיה מהא דאמרינן (שם כת): אם לא התפלל מוסף עד שהגיע זמן המנחה, מתפלל של מנחה ואח"כ מתפלל של מוסף; ואע"ג ששתייהם עליו חובה, צריך להקדים תפלת המנחה כיון שהגיע זמנה. כל שכן אם רוצה להתפלל שתי תפלות, אחת חובה ואחת נדבה, שצריך להקדים החובה. ורבותינו ז"ל אומרים: אם לא התפלל מנחה בשבת, מתפלל במוצאי שבת שתיים של חול, ומבדיל בראשונה ואינו מבדיל בשניה; ואם הבדיל בשניה ולא הבדיל בראשונה, שניה עלתה לו, ראשונה לא עלתה לו; אלמא, אפילו בדיעבד לא עלתה לו, אם הקדים המאוחרת. ושלוש, אשר בן הרב רבי יהואל ז"ל.

Translation: The time to recite Mincha was from when the shadows of evening appear which begins at the sixth and a half hour as we learned: (Yuma 28b) the afternoon prayer of Avrohom was due when the walls began to grow dark . According to your practice in which you are trying to recite both a mandatory prayer and an optional prayer, it would appear to me that once the time for Mincha comes, the first Mincha prayer can never attain the status of being an optional prayer, as we learned: (daf 13) if one was studying from the Torah and the time for reading Kriyas Shema arrived, if he reads the words of Kriyas Shema from the Torah with the intention of fulfilling the Mitzvah of Kriyas Shema, he fulfills it; if not, not. The Gemara then asks: what do you mean if he had the intention; if it is to fulfill the Mitzvah, are you trying to say that the fulfillment of Mitzvot requires intention? Instead say that his intention was to insure that the letters in the Torah scroll were correct. This was explained by Rabbi Chananel to mean that he was checking the complete and incomplete spaces in the Torah like with the words: L'Totafos or L'Mizuzos but if he was just reading the words, he fulfilled his obligation to recite Kriyas Shema even without intending to do so. Therefore in the case of reciting Mincha, when he recites Mincha at the earlier time, he is fulfilling his obligation whether he intends to do so or not. You might want to argue with me and say that you are correct when he is silent about his intention while reciting Mincha at the earlier time but if he expresses his desire that the prayer be optional then it should be deemed to be optional. In other words, it is possible that the first Mincha prayer can be considered to be an optional prayer and he has not yet fulfilled his

obligation. Despite that argument it appears to me that once the time arrives for a prayer to be recited, the recital of the prayer ipso facto becomes a fulfillment of the requirement for the prayer no matter what he intends¹. If he feels strongly about reciting an optional prayer, let him recite an optional prayer after reciting the mandatory prayer. Another proof: we learned (Daf 28) if he did not recite the Mussaf prayer until it was time to recite the Mincha prayer, he should first recite Mincha and then Mussaf. In that case both prayers were mandatory prayers and yet he must first pray Mincha because the time for Mincha arrived. The rationale underlying that practice proves that when a person is at a time when he needs to choose between an optional prayer and a mandatory prayer, he should recite the mandatory prayer first. Our Sages said: if one failed to recite Mincha on Shabbos, then on Saturday night he recites the weekday Shemona Esrei twice, recites Havdalah in the first and not at all in the second prayer. But if by accident he recited Havdalah only in the second prayer and not in the first, the second one stands as the prayer of Saturday night and he needs to repeat Shemona Esrei again in order to fulfill the obligation to recite the Mincha prayer that he missed on Shabbos afternoon. We therefore see that in that case he did not fulfill his obligation for Mincha even secondarily because he recited the optional prayer first.

The practice of reciting מנחה twice each day, once as a חובה and once as a רשות, may have been dealt a final death blow by the high standard set by the שולחן ערוך for reciting a תפלת רשות:

שולחן ערוך אורח חיים סימן רלד'—הרוצה להתפלל מנחה גדולה ומנחה קטנה, אין ראוי לו להתפלל רשות, אלא הגדולה; ואם יתפלל הגדולה חובה, לא יתפלל הקטנה כי אם רשות; אבל אין ראוי להתפלל תפלת רשות, אלא אם כן מכיר בעצמו שהוא זהיר וזריז ואמיד בדעתו לכיין בתפלתו מראש ועד סוף בלא היסח הדעת, אבל אם אינו מכיין בה יפה קרינן ביה: למה לי רוב זבחיכם (ישעיה א', יא').

Translation: One who wished to recite Mincha both at its earliest time and at its latest time should choose to make the later one an optional prayer. If he preferred that the later Mincha be considered the mandatory prayer, he should have in mind that the first was optional. However, as a rule, it was preferable that a person not recite an optional prayer unless he recognized himself to be careful and zealous and so confident in his abilities that he was able to concentrate on his prayer from beginning to end without interruption. If he cannot concentrate in that manner, then let him keep in mind the verse: (Yishayahu 1, 11) what purpose is served in your bringing so many sacrifices?

Query: Was the version of תפלת מנחה that we studied in Newsletter 6-9, quoted from the סדר חיבור ברכות, an example of a תפלת רשות that was recited as the “second” תפלת מנחה each day?

1. Editor: I would explain the Rosh as follows: when a person recites Mincha at the earlier time, he may believe that he is reciting an optional prayer because he expects to recite the mandatory form of the prayer at the later time. In truth however, he cannot be sure that something will not interfere with his ability to recite Mincha at the later time. As a result his intent while reciting Mincha at its earliest time is conditional. In the back of his mind he is thinking that if something interferes with his ability to recite Mincha at its later time then at least he fulfilled his obligation to recite Mincha with the earlier prayer. In other words, the earlier Mincha can never be considered totally optional since it will only attain the status of being optional if and when he recites Mincha at its later time as a mandatory prayer.

תפלת מנחה WHILE RECITING טלית ותפילין WEARING

Why do we not don **טלית ותפילין** while reciting **תפלת מנחה**? There does not appear to be any Halachic reason not to. That point was recently made by Harav Yehuda Amital, of Yeshiva Har Etzion, in an article entitled: Religious Insecurity and its Cures, published in Alei Etzion vol. 15 (Elul 5767)¹:

In recent decades, Religious Zionism has done great deeds. We have built the land, expanded its settlement, etc. However, all this great work was accompanied by a sense of confidence and faith in our path. The confidence of the Religious Zionist camp was so great that there were some who heard the drumbeat of redemption. We were awed by our country's military and economical prowess. We came dangerously close to the worship of our own mastery.

Now that the difficulties have begun to surface, doubt has begun to filter into the world of Religious Zionism. In response, the youth rush to follow those who "have answers for every question." One of the graduates of our yeshiva came to me with his son, who proudly informed me that in his yeshiva there is an answer for every question. In our yeshiva, I inform the students upon their arrival that we do not have an answer for every question. One needs the religious self-confidence to live with questions; the prophets too lived with questions.

This change has given rise to other phenomena never seen before in the Religious Zionist community. Young men wear large knitted *kippot*, long sidelocks, sockless sandals and untucked shirts – true "*Chasidim*." It is as if they are proclaiming, "I am religious. Even if my *kippa* flies off in the wind, my long sidelocks will pull me and bind me to the religious camp." Long sidelocks and *tzitzit* that dangle at one's knees have no halakhic-religious meaning; however, they grant one a certain sense of security and express a certain type of fervent religiosity and ultra-orthodoxy.

I hear of *Yeshivot Hesder* where the students don *tefillin* for *Mincha* prayers. *Tefillin* add holiness. Halakhically, this practice is not arrogant or otherwise inappropriate; in fact, technically, the opposite is true. But I belong to a different generation. I have been fortunate enough to pray with some of our *Gedolim*: Rav Shlomo Zalman Auerbach, Rav Yitzchak Weiss (author of *Minchat Yitzchak*), Rav Isser Zalman Melzer and Rav Aharon Kotler, and I never saw any of them recite *Mincha* wearing *tefillin*. No one in the previous generation would have considered wearing *tefillin* for *Mincha* when the *Gedolim* did not, despite what the technical *halakha* may suggest.

Despite the absence of any Halachic prohibitions, we do not find the practice reported until the time of the **א"ר**. Professor Moshe Chalamish on page 295 of his book: **הקבלה**

1. Available on-line at: www.haretzion.org/alei.htm.

בתפלה בהלכה ובמנהג reports as follows:

הנחת תפילין במנחה. מנהג זה הוא מחידושיה של צפת, ונתפשט די מהר לפי עדויות רבות.
Translation: Donning Tefillin at Mincha. This practice was one of the innovations that emanated from Safed at the time of the Ar"i. The practice spread quickly according to many accounts.

What prompted the acceptance of the practice was the publication of a list of 49 תיקונים, innovations, that the מקובלים living in צפת broadcast to various Jewish communities sometime before the year של"ז (1577) and in the year של"ז². Here is a sample of some of the תיקונים included in one version of the list³:

א. שלא ישבע שום שבועה אפילו על האמת.

Translation: Not to take any oath even as to a matter that was true.

ה. להתענות יום חמישי וללכת להתפלל בבית הכנסת מיוחד תפלת מנחה במנין עשרה מתענין.

Translation: To fast on Thursdays and to go to synagogue on that day particularly to recite Tefilas Mincha among a group of ten men who were also fasting.

ז. להתפלל תפלת מנחה בכל ערב שבת כל משמרה ומשמרה במקומה וללכת משם להקביל פני שבת.

Translation: To recite Tefilas Mincha on Fridays each group in its own place and to leave from there to greet the coming of Shabbos⁴.

ח. לכוין בתפילתנו שחרית מנחה ערבית לפחות בג' ברכות הראשונות.

Translation: To concentrate on what one was reciting at least while saying the first three Brachos of Shemona Esrei during Tefilas Shacharis, Mincha and Maariv.

ט. להתפלל תפלת מנחה בטלית ותפילין.

Translation: To don Talis and Tefillin while reciting Tefilas Mincha.

יג. לומר בכל סעודה על נהרות בבל זכר לחרבן בית⁵.

Translation: To recite during each meal the chapter of Tehillim that begins with the words: along the rivers of Babylonia, to commemorate the loss of the Beis Hamikdash.

From the following, written by רבי משה מכיר, a contemporary of the אר"י, it appears that some opposition to the practice of donning תפלת מנחה טלית ותפילין while reciting developed at that time:

סדר היום-סדר תפלת מנחה-עוד טעם לענית תפלת מנחה, מפני שהיא שעה שכל העולם עוסקים במלאכתם כל אחד טרוד בעניניו ובחפציו, ומי שמניה כל חפציו ופעלותיו ורודף אחר חפצי שמים ומתפלל ומתחנן לפי אדון העולם ומכיר אדנותו וגדלתו והוא כעבד הנרצה

2. Professor Chalamish provides this information from pages 48-51 of the book: *י"מ טולידנו by אוצר גנוזים*.

3. Chalamish pages: 348-355.

4. An early form of קבלת שבת.

5. Anyone who wishes to understand how significantly the students of the אר"י impacted the סידור and synagogue practice should study the complete list carefully.

להבין את התפלה

לו לעבוד עבודתו, ראוי הביט אל העני הלזה החרד אל דבר ה', ואם הוא אדם ראוי והגון ראוי שיתעטף בציצית ויניח תפילין גם במנחה כי באלו שמן חלקו ותפילתו בראיה בכונה יתרה, מפני שהם הממשיכים אליו הכנעת הלב וכבוד הראש ותהיה יראת ה' על פניו לבתי ביט מפה ומפה ויכון באמרי פיו

Translation: Another reason that Tefilas Mincha is a time at which G-d is responsive is that it is an hour when the whole world is busy at work. He who leaves his everyday work to join in the concerns of Heaven, prays and supplicates before the Master of the world and recognizes G-d as such and acts like a servant who wants to perform His service, is worthy that G-d should pay attention to this individual who is so concerned about G-d's word. If he is a worthy and suitable person, it is appropriate for him to don Talis and Tefillin while reciting Tefilas Mincha because these adornments cause his standing to rise and his prayer to improve through looking at these adornments. The adornments further improve his concentration because they humble him and cause him to be more thoughtful. Fear of G-d will also come upon him and he will not be distracted and will concentrate on what his lips are saying.

ואין טענה לומר דכיון דאין קריאת שמע במנחה למה יניח תפילין ויתעטף בציצית, שאין הענין של שחרית אלא לעכב, שאין ראוי לאדם שיאמר "וקשרתם" והוא לא הניח תפילין, "והיה לכם לציצית" והוא לא התעטף בציצית, ונמצא שהוא מעיד עדות שקר על עצמו⁶ שהוא נאה דורש ולא נאה מקיים, אבל למצוה, זה וזה שווים לקבל עליו על מלכות שמים, ולמה תגרע תפלת המנחה להיותה בשעה ראיה להתפלל ולהתקבל כמו שאמרנו, להתפלל אותה דרך עראי שלא בהכנעה וכבוד ראש, ודאי אין סברא זו סברא של שכל.

Translation: The fact that we do not recite Kriyas Shema during Tefilas Mincha is not a valid objection to donning Talis and Tefillin. The following ruling that is the basis for donning Talis and Tefillin during Tefilas Shacharis was not meant to be limiting; i.e that it is inappropriate to recite the words: "and you shall bind" when he is not bound in his Tefillin and to recite the words: and "they should be for you Tzitzit" when he is not wearing Tzitzit. He thereby makes himself testify falsely; i.e he is expressing himself properly but his actions do not follow his words. But if he is donning the Talis and Tefillin simply to perform the Mitzvah and to accept the hegemony of Heaven, why is it a problem that he does not say the words: "binding" concerning Tefillin and "wearing" concerning Tzitzit that are found in Kriyas Shema. Why should Tefilas Mincha be treated any less? Is it not being recited at a time that is appropriate for prayer as we said? Why should he approach Tefilas Mincha casually without the adornments that cause him to feel humble and sincere? Certainly to make such an argument makes little sense.

ובעל נפש והירא את ה' וחרד על דברו מבקש מקום להתבודד וענין לישוב את דעתו ולהכין את לבו לאביו שבשמים, כמו שכתוב (תהילים י', יז): תכין לבם תקשיב אזנך, שאם אין הכנעת הלב אין הקשבת האוזן, ואם יאמר: איך אעשה דבר שאין כל הקהל עושים אותה וילעיגו עלי, והוא יהרא ונסות הרוח בעשית המצות, ואם אנו הוששין לכך אין לדבר סוף, אלא המצוה תעשה ויהיה מה שיהיה, וכל השוחק, ה' ישחק לו, ועל כיוצא בזה אמר התנא

6. This rule is expressed in the גמרא as follows:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יד' עמ' ב'—אמר עולא: כל הקורא קריאת שמע בלא תפילין, כאילו מעיד עדות שקר בעצמו. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: כאילו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים.

עליו השלום: הוי עז כנמר לעשות רצון אביך שבשמים.

Translation: Someone who is soulful and fearful of G-d and who is concerned about abiding by G-d's words seeks a manner to prepare himself properly to face G-d as it is written: (Tebillim 10, 17): prepare their hearts, hearken to their words. This verse is interpreted to mean that if Man fails to approach G-d with humility, G-d will not hearken to his words. One should therefore not say to oneself: how can I don Talis and Tefillin during Tefillas Mincha when noone else in my community is doing so. They will mock me. They will accuse me of being haughty in the performance of Mitzvos. If we start to worry about such things, there is no end as to what we should be concerned about.⁷ Perform the Mitzvah and what will be will be. Whoever laughs, may G-d laugh at them. Is that not the message of the Tanna, may he rest in peace, who said: be fierce like a tiger in complying with the wishes of your Father in Heaven.

Both the side that favored the practice of donning תפלת טלית ותפילין while reciting תפלת מנחה and the side that opposed the practice could point to Halachic sources for support since the sources were silent on the issue. Here is one example:

טור אורח חיים סימן לז-גדולה מצות תפילין שכל המניחן מאריך ימים שנאמר ה' עליהם יחיו, ואמר רבא כל המניה תפילין ומתעטף בציצית וקורא קראת שמע ומתפלל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ואמר אביי מערב אני בו שאין אש של גיהנם שולט בו. רב פפא אמר מערב אני בו שכל עונותיו נמחלין. וכל מי שאינו מניחן הוא בכלל פושעי ישראל בגופן לכך צריך כל אדם להיות זריז בהן: מצותן להיותן עליו כל היום אבל מפני שצריכין גוף נקי שלא יפיה בהם וצריך שלא יסיה דעתו מהן בעודן עליו ואין כל אדם יכול לזוהר בהן על כן נהגו שלא להניחם כל היום ומ"מ צריך כל אדם לזוהר בהן להניחן בשעת ק"ש ותפלה⁸: קטן היודע לשמור תפילין אביו חייב לקנות לו תפילין להנכו:

Translation: Great is the Mitzvah of Tefillin that anyone who dons Tefillin is granted a long life as it is written: for G-d they will live, and Rava said: he who dons Tefillin and wears a Talis and recites Kriyas Shema and recites Shemona Esrei is guaranteed a place in the Next World and Abaye said: I guarantee that such a person is saved from the fires of Hell. Rav Pappa said: I guarantee that all his sins are forgiven. He who does not do so is considered to be among those of the Jewish people who use their bodies for sin. As a result, a person should be careful in fulfilling the Mitzvah of Talis and Tefillin. It is a mitzvah to wear a talis and Tefillin all day. However to do so a person must maintain a clean body in which he does not dirty himself and he needs to maintain continuous concentration while wearing Tefillin. Since most people cannot meet such standards, it became the custom not to wear Tefillin all day. However he should wear them at least while reciting Kriyas Shema and Shemona Esrei. A minor who knows enough to be careful with Tefillin, his father should buy Tefillin for him and train him in wearing them.

Why was the practice not reported (and likely not followed) prior to the time of the אר"י and is generally not followed today? Convenience and time constraints. This may be another example of a practice that חז"ל did not encourage because it would interfere with the workday and lengthen the time it took to recite תפלת מנחה.

7. Could not the students whom Harav Yehuda Amital criticizes in his article point to this argument presented by the סדר היום as a justification for their actions?

8. Notice that the טור does not limit it to Shemona Esrei only in Shacharis.

SUPPLEMENT

THE 49 INNOVATIONS-מ"ט תיקונים

Professor Moshe Chalamish in his book: **הקבלה בתפלה בהלכה ובמנהג** devotes chapter 15 of his book to the customs that emanated out of Safed, Israel in the late 1500's. In that chapter he reproduces several lists of innovations that were sent out at that time in written form by the Kabbalists who resided in Safed to a variety of Jewish communities with a request that the communities adopt the innovations. Some of the practices were widely adopted and are part of our liturgical practices today. What motivated the Kabbalists to produce such innovations? The century before had witnessed great turmoil in the Jewish community, particularly the Spanish Inquisition and the Expulsion from Spain. The Kabbalists saw these events as being a sign that the Ultimate Redemption was in reach, provided that the Jewish People show themselves as being worthy. All of the innovations had as their goal an increase in piety. Some view the Holocaust and the subsequent establishment of the State of Israel as a similar moment in history.

Who was responsible for producing the lists? Professor Chalamish admits that it is not at all clear that specific individuals were responsible for authoring each of the lists. More than likely the list represents a summary of various customs that many of the Kabbalists living in Safed at that time took upon themselves. Another mystery lies within the wording of the list. Why were a variety of names used to describe different groups of people; i.e. **משמרות**, **בני אדם**, **חסידים ואנשי מעשה**, **חברה של בעלי תשובה**, **בעלי תורה ויראי שמים**, **החברים**, **בני אדם**, **חסידים ואנשי מעשה**, **בעלי משנה ואנשי מעשה**, **בני תורה** and **חכמים וחסידים**. Was there a substantive difference between each of these groups?

One last point. Professor Chalamish notes that the list appears to be evenly divided between actions that fall into the category of **עשה** and **לא תעשה**; positive and negative commandments. The following is the version of the complete list referred to in this week's Newsletter:

אלו מ"ט תיקונים ששלחו חכמי ארץ ישראל לחכמי חוץ לארץ לעשות כמעשיהם ולפאר ליוצרים לזכות בם לעולם הבא.

These are the 49 innovations that were sent by the Sages of Eretz Yisroel to the Sages in the Diaspora for the Jews in the Diaspora to be adopt in order to bring glory to their Creator, in order to merit the Next World.

א. שלא ישבע שום שבועה אפילו על האמת.

Do not take any oath even as to a matter that was true.

ב. שלא לכעוס שום כעס דרך נקימה ונטירה.

Do not exhibit any anger for the purpose of seeking revenge.

ג. שלא להוציא שום שקר מפיו בכוונת מכוין.

Do not intentionally issue a lie.

ד. להתחבר בכל יום ויום עם חבר אחד על יראת שמים.

Each day join with a friend to discuss issues involving fear of Heaven.

ה. להתענות יום חמישי וללכת להתפלל בבית הכנסת מיוחד תפלת מנחה במנין עשרה מתענין.

Fast on Thursdays and go to synagogue on that day particularly to recite Tefilas Mincha among a group of ten men who were also fasting.

ו. להתפלל בכל הד' משמרות מנחה בתענית בערב ראש חדש יחד.

Recite in a group of ten the prayers during the four sections, Mincha on a fast day and on the day before Rosh Chodesh.

ז. להתפלל תפלת מנחה בכל ערב שבת כל משמרה ומשמרה במקומה וללכת משם להקביל פני שבת.

Recite Tefilas Mincha on Fridays, each group in its own place, and leave from there to greet the coming of Shabbos

ח. לכוין בתפילתנו שחרית מנחה ערבית לפחות בג' ברכות הראשונות.

Concentrate on what we are reciting in Shemona Esrei at least while saying the first three Brachos during Tefilas Shacharis, Mincha and Maariv.

ט. להתפלל תפלת מנחה בטלית ותפילין.

Don Talis and Tefillin while reciting Tefilas Mincha.

י. שלא לאכל באחד בשבת לא בשר ולא מין בשר ולא לשתות יין בעבור שחרב הבית בו.

Do not eat on Sunday red meat or any other type of meat and do not drink wine because that was the day of the week on which the Beis Hamikdash was destroyed.

יא. לקונן על חרבן הבית בביתו או בבית הכנסת.

Regularly recite dirges at home or in synagogue concerning the destruction of the Beis Hamikdash.

יב. שלא לסעוד אלא במקות סעודת מצוה היינו מילה וחופת תלמיד חכם עם בת תלמיד חכם.

Do not eat an elaborate meal except at a meal that was occasioned by the performance of a Mitzvah; i.e. a Bris Milah or the wedding of a scholar who marries the daughter of a scholar.

יג. לומר בכל סעודה על נהרות בבל זכר לחרבן בית.

Recite during each meal the chapter of Tehillim that begins with the words: along the rivers of Babylonia, to commemorate the loss of the Beis Hamikdash.

יד. ליזהר מליצנות ומלשון הרע.

Be wary of levity and gossip.

טו. להזהר בכל מה שיוכל שלא לדבר שיחה בטלה.

Be careful as much as possible not to participate in idle chatter.

טז. שלא לדבר בבית הכנסת מעת תחלת התפלה עד קדיש תתקבל ולהיות שומע ספר תורה

מלה במלה מפי שליח ציבור במורא ופחד כאלו קבלה מהר סיני.

Do not speak during services in synagogue from the beginning of the service until Kaddish

להבין את התפלה

Tiskabel. Listen carefully to each word of Kriyas Ha'Torah with a feeling of fear and trembling as if you were experiencing the receipt of the Torah at Har Sinai.

יז. לכויז לפחות בפסוק שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

Concentrate at a minimum while reciting the opening verse of Kriyas Shema and the words: Baruch Shem Kvod Malchuso L'Olam Va'Ed.

יח. שלא לעבר יום אחד מלתת צדקה לפחות פרוטה.

Do not allow even one day to pass without contributing some charity; at least one penny.

יט. שלא להסתכל בנשים כל מה שיכול.

Do not look at women as much as possible.

כ. שיתודה קודם שיאכל וקודם שישן.

Confess your sins before eating and before going to sleep.

כא. שלא לברך שהחינו מי"ז בתמוז עד תשעה באב.

Do not do anything that would cause you to have to recite the Bracha of Shehecheyanu between the 17th day of Tammuz until the ninth day of Av.

כב. שלא יתעכב מלפרוע נדר או נדבה; והטוב טוב הוא שיתן קודם שידור.

Do not delay fulfilling a promise or a vow; consider fulfilling your vow even before making it.

כג. שלא תהיה סעודתו באלה הימים מי"ז בתמוז עד ט' באב בשר ויין אלא זה או זה.

Do not include within your meals between the 17th day of Tammuz until Tisha B'Av both meat and wine. Instead include either one or the other.

כד. שידבר עם החברים בחול בלשון הקדש ובשבת עם כל בעל תורה ובתנאי לא יהיה זר שם.

Speak to your close friends in Hebrew during the week and on Shabbos speak Hebrew to anyone who understand it provided that a stranger is not present.

כה. מי שיעבור בכוונה מכל אלו הדברים יודה שחטא בערב ראש חודש בפני כל החברים או רובם, וכל המקיים ועושה מובטח לו שהוא בן עולם הבא.

Anyone who deliberately violates any of these innovations should confess on the day before Rosh Chodesh publicly in front of all his close friends or a majority of them. Whoever fulfills what he promises is guaranteed a place in the Next World.

כו. רוב בעלי תורה ויראי שמים אין מתפללים אלא מעוטפים בצייט ומוכתרים בתפלין. ויש יחידים שמניחים תפלין כל היום אפילו בהלכתם בדרך.

The majority of those who adhere to the Mitzvos and are fearful of Heaven do not pray without wearing a Talis and without being adorned with Tefillin. There are a few who wear their Tefillin all day even while they are travelling.

כז. יש חברה של בעלי תשובה שעושים תענית שק ואפר ומלקות וד' מיתות בית דין ומתפללים מנחה בבכיה וצעקה.

There is a group of Ba'Alai Teshuva who fast while wearing sackcloth and covered in ashes and feign receiving lashes and the four forms of capital punishment and recite Tefilas Mincha while crying and yelping.

כח. רוב המדינה עושים משמרת ערב ראש חודש כל קהל בפני עצמו, ואפילו נשים קרוב לאלף איש במדינה.

The majority of the community comes together in groups on Erev Rosh Chodesh and even

women, approximately 1000 men in the community.

כט. כמה בעלי תורה ערב שבת טובלים מבעוד יום ולובשים בגדי לבן ויוצאים להקביל פני שבת כתות כתות. וכך סדר קבלתם קוראים מזמור הבו ופזמון לכה דודי ומזמור שיר לום שבת. Some of those who are careful about observing the Torah go to the Mikveh on Erev Shabbos during daylight. They then dress in white and go out to welcome Shabbos in groups. This is what they recite as they greet the Shabbos: the chapter of Tehillim that begins with the words: Havu and the song: Lecha Dodi and the chapter of Tehillim that begins with the words: Mizmor Shir L'Yom Shabbos.

ל. יש יחידים שהולכים ערב שבת מבעוד יום להסגיר החנויות ועל המבואות להכניס שבת מבעוד יום.

There are those who on Erev Shabbos while still daylight close their stores and the courtyards in order to commence Shabbos early.

לא. יש חסידים ואנשי מעשה שמשיאין את בניהם מי"ג או י"ד שנה הפך ממי שמניחים עשרים וכ"ה שנה כדי שיהיו שופכי דמים ויתקיים בהם ידיכם דמים מלאו⁹.

There are zealots and men of substance who wed their sons at age 13 or 14 the opposite of those who wed their sons at age 25 so that they do not spill their seed and be guilty of violating the verse: your hands are full of blood.

לב. יש חברה שהולכם כל מוצאי שבת לשורר לפני התן וכלה.

There is a group that goes out each Motzei Shabbos to sing before brides and grooms.

לג. כמה בני אדם טובלים [. . .] בשאלות החסיד למה אין תפלת ישראל נשמעת מפני שמתפללים בלא טהרה.

Some people go to the Mikveh . . . a zealous man was asked: why are the prayers of the Jewish People not answered? He answered: because the Jewish People pray without first going to the Mikveh.

לד. כמה חסידים שעושים ראש חדש כשבת, להדליק נרות מבעוד יום ולערוך שולחן ולהרבות בסעודה וכן בערב שבת, ומחליפין בגדיהם בראש חדש כשבת.

Some zealous people treat Rosh Chodesh like Shabbos; i.e. they light candles while still daylight; they set a formal table and eat a large meal which they also do on Erev Shabbos and they change their clothes on Rosh Chodesh as they do for Shabbos.

לה. יש כמה בעלי תורה שמתעניין ג' ימים וג' לילות ויש ב' ימים וב' לילות בכל שבוע, וקצת מתעניין מסעודה ג' עד ליל שבת פעם א' בחדש.

There are some observant people who fast three days and nights each week while others fast two days and nights. Others fast from after supper on Tuesdays until Erev Shabbos at least one week each month.

לו. יש שהולכין על הבתים לבדוק המזוזות ולבתי העניים נותנים חנם.

There are those who visit homes and check Mezuzos. For poor people they provide the Mezuzos at no charge.

לז. רוב הבתי כנסיות מוליכין נר של שעוה לפני ספר תורה. ומוליך הולך לאחור, ואנשי הקהל

9. מסכת נדה יג, ב' See

להבין את התפלה

וגדוליהם מלויים אותו עד התיבה ובחזרה באים החכמים להקביל פניו במורא ופחד.

In most synagogues it is a custom for someone to walk in front of the Torah with a lit candle. He walks behind the Torah and the congregants and the important members of the congregation accompany him until where the Torah is stored. On the way back, the Sages walk to meet him with faces that show great fear.

לח. רוב בעלי תורה כשקמים בחצי הלילה ללמוד יושבים לארץ וקורין (תהילים עב'): אלקים באו גוים וגו' ועל נהרות וגו' ובוכים ומקוננים על החרבן וכן במשמרה של ראש חדש, ויש בקצת בתי כנסיות בכל לילה אחר הצות.

A majority of observant Jews who arise in the middle of the night to study Torah sit on the ground and read Chapters 72 and Chapter 137 of Tehillim. They cry and bemoan the destruction of the Beis Hamikdash. They do the same during the night of Rosh Chodesh. In some synagogues they do so each night after midnight.

לט. יש כמה בני תורה מניחים רוחב ד' אצבעות מראש האוזן, ורוב המדינה רוחב אצבע¹⁰.

Some observant people leave a space as wide as four fingers away from their ear but the majority leave a width equal to one finger (?).

מ. כמה בעלי תורה שאוכלים מצה שמורה משעת קצירה כל הפסח ונוהגים כמה חמורות של האשכנזים.

Some observant people eat Shmura Matzoh all of Pesach and follow some of the strict practices of the Ashkenazim.

מא. יש משמרה שהולכים ליל שמחת תורה לשורר ולזמר ולרקד בכל בתי כנסיות לפני ספר תורה.

There is a group that on Simchas Torah in the evening go from synagogue to synagogue to sing and dance before the Sifrei Torah.

מב. יש בני אדם שאינם נשבעים כלל לא שקר ולא אמת אפילו חיי נפשי, לפי שהנפש חלק א-לוה ממעל, ואינם נשבעים אלא בלא שבועה. וכן בנדר של ספר תורה שנותנים יום ו' לגבאי קודם שיתנדב יום שבת ומקיימים יד לפה מקדימים היד לנתינה קודם הפה נדבה.

There are some people who never take an oath, not falsely and not truthfully even if someone's life is in jeopardy because the soul represents the part of Man that is G-d like. They will affirm but without taking an oath. They follow a similar practice concerning the following matter: on Fridays they pay upfront to the Gabbaim what they plan to promise on Shabbos to donate. In doing so they fulfill the verse: (Mishlei 30, 32): the actions of their hands precede the words of their mouths. Their hands donate before their mouths promise to donate.

מג. יש חסידים שאוכלים חוליהם בטהרה בעשרת ימי תשובה וכן בפסח.

There are zealous people who eat their everyday meals on the Ten Days of Repentance and during Pesach only after going to the Mikveh.

מד. כמה בעלי תורה יש שיודעים ששה סדרי משנה ויש ג' ויש ב' ואחד ברוב.

Some studious individuals know all of the six books of Mishna; some know only know three or two books. The majority know one book.

10. Editor: I am not sure to what this refers. Any suggestions?

מה. מנהג בעלי משנה ואנשי מעשה ללמוד מסכת שבת בשבת על פי המגיד, ומחלקים אותה שונה פרקים כל סעודה.

It is a custom among those who know Mishna and people of substance to study Maseches Shabbos on Shabbos in accordance with the teaching of the Maggid. They divide the Maseches into sections and study a section at each Shabbos meal.

מו. מנהג אנשי מעשה בשבת לאכול ג' סעודות בשבת על פי רעיא מהימנא בפרשת עקב ומזמרים ומשוררים בכל סעודה וסעודה. והוא הדין לימים טובים וראש חדש, וספר שיר השירים שבת ימים טובים ראש חדש.

It is the practice among men of substance to eat three meals on Shabbos in accordance with what is taught in the Zohar Parshas Ekev. They sing songs during every Shabbos meal. They do the same on Yom Tovim and on Rosh Chodesh. They further read all of Shir Ha'Shirim on Shabbos, on Yom Tovim and on Rosh Chodesh.

מוז. מנהג בעלי תורה ויראי שמים שלא אכול בשבתות וימים טובים וראש חדש עד שיבאו יתומים קטנים או עניים לומדי תורה על שולחנם.

It is the custom among learned men and those who fear Heaven not to eat their meals on Shabbos, on Yom Tovim and on Rosh Chodesh without having orphans and poor students of Torah join them at their tables.

מח. מנהג חכמים וחסידים שאין דורשים על הקהל אלא ענייני תשובה ובפרט בשני וחמישי שהם ימי דין וכל שכן יום המשמרה. ושנוהגים לדרוש ענייני שבת בכליום חמישי וליל ששי כדי לזרום על שמירת שבת וכבודו.

It is the custom among learned and zealous men that they do not teach the congregation except matters that concern repentance particularly on Mondays and Thursdays which are days of judgment and certainly on the day of the Mishmara (?). They further follow the practice of teaching matters that concern Shabbos on Thursdays and the night before Friday in order to encourage the congregation to observe and honor the Shabbos properly.

מט. שמונעים שלא לדבר דברי חול בשבת ובזה השיגו חכמה.

They urge the community not to speak about mundane matters on Shabbos and by following that practice they will attain wisdom.

מבורך יהיה מפי אדונינו המלך הקדוש כל מי שיראה דברים אלו ויכתוב אותם כתיבה אשורית ויקבע אותם בכל בתי כנסיות. עוד כתבו החברה בקדושה ההיא להתענות שלש עשרה ימים קודם אלול באופן שיהיה השלמתן ערב ראש חדש אלול, ועושין כן הי"ב תעניות מפני י"ב שבטים שגלו והאחד מפני השכינה שגלתה הרי י"ג. השם יתברך יחזיר שכינתו במקומה במהרה בימינו, אמן. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

Blessed by G-d should be anyone who sees these words and writes them in Hebrew onto a document and posts the document in every synagogue. This holy group has further suggested that people fast for thirteen days before Elul so that the thirteen days end on Erev Rosh Chodesh Elul. The thirteen days of fasting represent the twelve tribes that went into exile. The last one represents G-d who went into exile with them. That totals thirteen. May G-d return His presence to Its place soon, in our time, Amen. Blessed is G-d forever, Amen and Amen.